

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Pr-13212/2021-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu po sucu toga suda Marini Braje Meznarić, u pravnoj stvari tužitelja Borisa Orlovića iz Zagreba, Aleja A. Augustinčića 14, OIB: 38929854876, kojeg zastupa punomoćnik Marko Sinovčić, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, koju zastupa Općinsko građansko državno odvjetništvo u Zagrebu, radi naknade štete, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 4. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja Marka Sinovčića, odvjetnika i zakonskog zastupnika tuženika Irene Klenović, zamjenika OGDO, dana 13. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Republici Hrvatskoj, za Ministarstvo unutarnjih poslova, da tužitelju Borisu Orloviću iz Zagreba, Aleja A. Augustinčića 12, OIB:38929854876, isplati novčani iznos čiju će visinu tužitelj naknadno naznačiti, zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5% poena, a od 01.08.2015. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, te da tužitelju naknadi trošak parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate, sve u roku 15 dana.“

II Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 1.200,00 eura, sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja ove presude do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je djelatnik Ministarstva unutarnjih poslova, Ravnateljstva policije, Uprave policije, Službe za sigurnost cestovnog prometa, odjela za preventivu cestovnog odjela, na radnom mjestu voditelja odjela za preventivu cestovnog prometa. Rješenjem odbora za državnu službu poništeno je rješenje Ministarstva unutarnjih poslova broj: 511-01-157-10024/2-2013 od 20. veljače 2013., kojim je tužitelj raspoređen s danom 21. veljače 2013. u Ravnateljstvo policije, Policijsku akademiju, Službu za razvoj policijskog osiguranja i nakladničko-knjižničnu djelatnost, na radno mjesto policijski službenik za organizaciju programa a koje radno mjesto je nižeg zvanja od njegovog osobnog zvanja. Nastavno na navedeno rješenje, dana 7. studenog 2018., Ministarstvo unutarnjih poslova donijelo je na ime tužitelja novo rješenje, klasa: UP/I-112-02/18-05/5, urbroj: 511-01-157-18-105, o privremenom premještanju s danom 19.11.2018. u Ravnateljstvo policije, Upravu policije, Službu za sigurnost cestovnog prometa, na radno mjesto Voditelj odjela za preventivu cestovnog prometa, na razdoblje od najduže 6 mjeseci. Tužitelj smatra da mu je nezakonitim postupanjem poslodavca, odnosno nezakonitim rasporedom na radno mjesto, isplaćivana manja plaća od one koja bi mu bila isplaćivana na radnom mjestu njegovog policijskog zvanja, čime je pretrpio štetu u vidu sprječavanja povećanja njegove imovine. Člankom 111. Zakona o radu propisano je: „Ako radnik pretrpi štetu na radu ili u vezi s radom, poslodavac je dužan radniku naknaditi štetu po općim propisima obveznog prava. Pravo na naknadu štete iz stavka 1. ovoga članka odnosi se i na štetu koju je poslodavac uzrokovao radniku povredom njegovih prava iz radnog odnosa.". Sukladno navedenom, tužitelju pripada pravo na naknadu štete u visini manje isplaćene plaće za periodu od 01.12.2017. do 19.11.2018. Tužitelj se prije podnošenja ove tužbe obratio nadležnom ODO sa zahtjevom za mirno rješenje spora, sukladno odredbi članka 186.a Zakona o parničnom postupku, no isti na takav zahtjev nije odgovorio. Stoga tužitelj potražuje naknadu štete od tužene zajedno sa zateznim kamatama, jer bi ostvario višu plaću na radnom mjestu njegovog policijskog zvanja od plaće koju je ostvario zbog nezakonitog rasporeda na radno mjesto u Ravnateljstvo policije, Policijskoj akademiji, Službi za razvoj policijskog obrazovanja i nakladničko-knjižničnu djelatnost, na radnom mjestu policijskog službenika za organizaciju programa. Tužbeni zahtjev postavlja temeljem odredbe čl. 186.b ZPP-a. Predlaže obvezati tuženu i da mu plati troškove parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. Tužena u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti. Nadalje, ukazuje da je tužitelj ranije vodio spor radi isplate razlike plaće za razdoblje od 1. siječnja 2014. do 19. studenog 2018. Taj spor je pravomoćno okončan presudom Županijskog suda u Rijeci broj: GŽ R-240/2020-2 od 10. rujna 2020., kojom je uvažena žalba tuženika i preinačena prvostupanjska presuda na način da je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom razlike plaće za navedeno razdoblje. Iz navedene presude vidljivo je stajalište suda da tužitelj ne ostvaruje pravo na isplatu razlike plaće u situaciji kad je po njegovoj žalbi poništeno rješenje o rasporedu na navedeno radno mjesto u Policijskoj akademiji i to iz razloga jer nije osporavao posebno doneseno rješenje o plaći za radno mjesto na koje je raspoređen te je navedeni akt egzistentan sa učincima iz njegovog sadržaja i vezuje tužitelja svojom pravomoćnošću. Naime, podnositelj je državni službenik na kojeg se vezano za radno-pravni status primjenjuju odredbe Zakona o državnim službenicima. Nadalje, člankom 63. stavkom 1. Zakona o državnim službenicima propisano je da je odlučivanje o rasporedu na radno mjesto te drugim pravima i obvezama državnih službenika, kao i o prestanku državne službe upravna stvar. Iz navedene odredbe nesporno je da je i rješenje o plaći kao jedno od temeljnih prava službenika upravni akt. Stoga se službeniku samo na temelju rješenja koje donese čelnik tijela ili osoba kojoj je to u opisu poslova može isplaćivati plaća. Slijedom toga, kako podnositelj u razdoblju za koje traži razliku plaće ima na snazi pravomoćno rješenje o plaći kojim je o tom pravu odlučeno, odnosno kako nije u upravnom

postupku ishodio rješenje kojim mu je priznato pravo na plaću nekog drugog radnog mjesta, isti nema pravo potraživati razliku plaće u parničnom postupku. Shodno tome, tužena smatra da tužitelj nema pravo potraživati ni naknadu štete po tom osnovu, a posebice u slučaju kad mu je pravomoćnom presudom odbijen tužbeni zahtjev po istom činjeničnom osnovu. Radi navedenog predlaže odbiti tužitelja sa tužbom i tužbenim zahtjevom uz naknadu parničnog troška tuženoj sa zateznim kamatama od dana presuđenja do isplate.

3. Sud je u tijeku postupka izvršio uvid u: Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za ljudske potencijale od 16.07.2019., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za ljudske potencijale, Sektora za razvoj i upravljanje ljudskim potencijalima, Službi za upravljanje ljudskim potencijalima od 23.07.2019., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za ljudske potencijale, Sektora za razvoj i upravljanje ljudskim potencijalima, Službi za upravljanje ljudskim potencijalima od 20.08.2020., Rješenje RH, Odbora za državnu službu od 02.01.2018., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 20.02.2013., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 19.02.2013., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 16.03.2013., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 26.10.2013., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 11.04.2014., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 01.05.2016., Rješenje RH, Odbora za državnu službu od 21.05.2018., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 07.11.2018., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za pravne poslove i ljudske potencijale, Sektora za upravljanje ljudskim potencijalima, Službe za statusna pitanja i radno-pravne odnose od 19.11.2018., Zahtjev za mirno rješenje spora od 05.01.2021. sa preslikom potvrde o primitku i povratnicom, Obračunske isprave za isplatu plaće, pregled rasporeda rada, Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 09.01.2015., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 01.04.2015. Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za pravne poslove i ljudske potencijale, Sektora za upravljanje ljudskim potencijalima, Službe za statusna pitanja i radno-pravne odnose od 20.01.2016., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za pravne poslove i ljudske potencijale, Sektora za upravljanje ljudskim potencijalima, Službe za statusna pitanja i radno-pravne odnose od 01.08.2018., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 07.11.2018., Sudsku praksu, Presudu Upravnog suda u Zagrebu poslovni broj: Us I-6250/2023 od 22.10.2024., Rješenje RH, Odbora za državnu službu od 15.09.2025., Rješenje RH, Ministarstva unutarnjih poslova od 06.10.2025. i drugu dokumentaciju, koja prileži spisu.

4. Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03 i 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 88/22 i 114/22), sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Uvidom u priloženu dokumentaciju u spisu te temeljem navoda stranaka sud je utvrdio sljedeće činjenično stanje:

- da je Rješenjem koje je donijelo RH, Ministarstvo unutarnjih poslova Broj: 511-01-157-41575/3152-2012, od 19.02.2013., tužitelju raspoređenom na radno mjesto policijskog službenika za organizaciju programa u Ravnateljstvo policije, Policijsku akademiju, Službu za razvoj policijskog obrazovanja i nakladničko-knjižničnu djelatnost, utvrđena osnovna plaća i dodaci na plaću a koje pravo na isplatu plaće po tom rješenju počinje teći od 21.02.2013. Nadalje, tijekom postupka tužitelj ne tvrdi niti dokazuje da je na ovo rješenja podnosio žalbu Odboru za državnu službu, sukladno uputi na tom Rješenju;

-da je Rješenjem koje je donijelo RH, Ministarstvo unutarnjih poslova Broj: 511-01-157-10024/2-2013, od 20.02.2013. tužitelj raspoređen s danom 21.02.2013. u Ravnateljstvo policije, Policijsku akademiju, Službu za razvoj policijskog obrazovanja i nakladničko-knjižničnu djelatnost, na radno mjesto policijskog službenika za organizaciju programa. Nije sporno da je tužitelj na ovo rješenje podnio žalbu, koju je Odbor za državnu službu usvojio i Rješenjem Klasa :UP/II-112-07/13-01/872, Ur. Broj.566-01/11-18-2 od 02.01.2018. isto poništio i vratio na ponovno rješavanje, te je u konačnici Rješenjem RH Ministarstva unutarnjih poslova, Klasa:112-02/18-02/11, Ur broj:511-01-157-25-14 od 06.10.2025. utvrđeno da je tužitelj bio raspoređen u razdoblju od 21.02.2013. do 18.11.2018. na radno mjesto policijskog službenika za organizaciju programa u Ravnateljstvu policije, Policijskoj akademiji, Službi za razvoj policijskog obrazovanja i nakladničko-knjižničnu djelatnost. Navedenom Rješenju je prethodilo i odlučivanje Upravnog suda u Zagrebu, koje je pod poslovnim brojem Us I-6250/2023. dana 22.10.2024. Presudom naložilo Odboru za državnu službu RH, da riješi o žalbi tužitelja izjavljenoj radi šutnje uprave u roku od šezdeset dana od dana dostave pravomoćne presude, pri čemu je isto obvezno postupiti prema pravnom shvaćanju i primjedbama iz te presude, što je ovo učinilo na način da je Rješenjem Klasa: UP/II-112-07/25-01/468, Ur broj:566-01/8-25-11 od 15.09.2025. naloženo Ministarstvu unutarnjih poslova da u ponovnom postupku donese rješenje o upravnoj stvari, povodom rješenja Odbora za državnu službu Klasa :UP/II-112-07/13-01/872, Ur. Broj.566-01/11-18-2 od 02.01.2018. Tužitelj je na presudu Upravnog suda u Zagrebu, podnio žalbu 11.11.2024.;

-da je Rješenjem koje je donijelo RH, Ministarstvo unutarnjih poslova Broj: 511-01-157-18-105, od 07.11.2018. tužitelj privremeno premješten s danom 19.11.2018. u Ravnateljstvo policije, Upravu policije, Službu za sigurnost cestovnog prometa, Odjel za preventivu cestovnog prometa, na radno mjesto Voditelja odjela za preventivu cestovnog prometa, najduže šest mjeseci, te mu je Rješenjem RH Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za pravne poslove i ljudske potencijale, Sektora za upravljanje ljudskim potencijalima, Službi za statusna pitanja i radno-pravne odnose, Klasa:UP/I-120-01/18-01/2, Ur.broj: 511-01-157-18-295 od 19.11.2018., utvrđena osnovna plaća i dodaci na istu koja mu pripada od tog dana;

-da je u odnosu na tužitelja doneseno više rješenja o plaći koja su se odnosila na razdoblje od 2013. pa sve do 19.11.2018. (osim Rješenja od 19.02.2013.), a koja su se odnosila na radno mjesto policijskog službenika za organizaciju programa sve sukladno citiranom Rješenju od 20.02.2013., i to: 16.03.2013., 26.10.2013., 11.04.2014. (strana 83-85 spisa), 09.01.2015., 01.04.2015., 20.01.2016., 01.08.2018. (strana 87-90 spisa), te se prema navodima tužene a sukladno sadržaju Rješenja RH, Odbora za državnu službu Klasa: UP/II-112-07/14-01/7005, Ur.broj: 566-01/8-18-2 od 21.05.2018., tužitelj žalio samo na rješenje od 11.04.2014., kojim mu se uskraćuje pravo na uvećanje plaće po osnovi ostvarenih godina radnog staža u državnim tijelima, kao uvećanje koeficijenta složenosti poslova radnog mjesta u visini od 8%, u vremenu od 01.04.2014. do 31.12.2014., koja žalba je odbijena. Tužitelj ne tvrdi niti dokazuje da je u odnosu na sva druga citirana rješenja o plaći podnosio žalbu Odboru za državnu službu.

6. Između stranaka nije sporno da je tužitelj za razdoblje od siječnja 2014. do i studenog 2018. u parničnom postupku pred ovim sudom, poslovnog broja Pr-185372019, tužbom potraživao razliku plaće od tužene tvrdeći da je nezakonitim rasporedom na radno mjesto u Ravnateljstvo policije, Policijskoj akademiji, Službi za razvoj policijskog obrazovanja i nakladničko-knjižničnu djelatnost, primio manju plaću od one koja bi mu pripala za radno mjesto njegovog policijskog zvanja. Navedeno slijedi iz Presude Županijskog suda u Rijeci poslovni broj Gž R-240/2020 od 10.09.2020., koji je odlučivao po žalbi tužene i kojom je odbijen kondemnatorni tužbeni zahtjev tužitelja, odnosno uvidom u

e-spis u odnosu na taj parnični predmet. Iz obrazloženja ove odluke slijedi da je radi osiguranja jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni Vrhovni sud Republike Hrvatske o navedenom zauzeo pravni stav u svojoj presudi posl. broj Revr-668/2018-2 od 23. srpnja 2019., u kojoj se navodi da predmet spora valja raspraviti primjenom:

- odredbe čl. 1. st. 3. Zakona o policiji („Narodne novine“, broj: 34/11), prema kojoj: „Na pitanja radnopravnog položaja policijskih službenika koja nisu uređena ovim Zakonom ili propisima donesenim na temelju ovoga Zakona primjenjuju se propisi o državnim službenicima, opći propisi o radu, odnosno kolektivni ugovori sklopljeni u skladu s njima“,

- odredaba čl. 63. Zakona o državnim službenicima („Narodne novine“, broj: 92/05, 140/05, 142/06, 77/07, 107/07, 27/08, 34/11, 49/11, 150/11, 34/12, dalje: ZDS-a), prema kojima: (stavak 1.) „Odlučivanje o rasporedu na radno mjesto te drugim pravima i obvezama državnih službenika, kao i prestanku državne službe upravna je stvar“, (stavak 2) „U upravnom postupku u kojem se odlučuje o upravnoj stvari iz stavka 1. ovoga članka postupaju čelnik tijela ili službena osoba u čijem je opisu poslova vođenje tog postupka ili rješavanje o upravnoj stvari, sukladno propisima o ustrojstvu državnog tijela“,

- odredbe čl. 64. ZDS-a, prema kojoj: „Protiv rješenja iz članka 63. stavka 1. ovoga Zakona može se izjaviti žalba Odboru za državnu službu u roku od 15 dana od dana dostave rješenja“,

- odredaba čl. 67. ZDS-a, prema kojima: (stavak 1.) „Odbor za državnu službu odlučuje o žalbama protiv rješenja o prijemu u državnu službu i rješenja kojima se odlučuje o pravima i obvezama državnih službenika“, (stavak 2.) „Protiv rješenja Odbora za državnu službu državno tijelo i državni službenik imaju pravo pokretanja upravnog spora u roku od 30 dana od dana primitka rješenja“, te

- odredbe čl. 8. Uredbe o plaćama policijskih službenika („Narodne novine“, broj: 129/11 i 82/12), prema kojoj: „Ministar unutarnjih poslova ili osoba kojoj je u opisu poslova donošenje rješenja sukladno propisima o ustrojstvu Ministarstva unutarnjih poslova, donosi rješenje o plaći“.

6.1. Sukladno tim odredbama, u citiranoj II st. presudi se navodi da rješenje o plaći tužitelja kao policijskog službenika predstavlja upravni akt (kojim je odlučeno o njegovom pravu na plaću i načinu njezina obračuna) te je protiv istog tužitelj bio ovlašten podnijeti pravni lijek: žalbu Odboru za državnu službu u roku od 15 dana od dana dostave rješenja. Budući da tužitelj nije iskoristio (taj) zakonom mu osigurani put pravne zaštite - protiv posebno donesenog i samostalnog upravnog akta, taj je upravni akt (rješenje o plaći) postao pravomoćan i izvršan te tužitelja vezuje tom svojom pravomoćnošću. Isti je ostao egzistentan, sa učincima iz njegova sadržaja - pa tužitelj ne može ostvariti glede plaće veća prava od onih koja su mu tim upravnim aktom priznata. Pri tome se ukazuje da smisao toga shvaćanja proizlazi iz više odluka revizijskog suda, pa tako i:

- odluke posl. br. Revr 1640/12-2 od 2. rujna 2014., prema kojoj se „pravilnost i zakonitost“ upravnog akta „ne može ispitivati u parnici“, ali i

- odluke posl. br. Revr 73/10-2 od 22. prosinca 2010., prema kojoj državni službenik može, u smislu odredbe čl. 76. st. 1. u vezi s čl. 80. st. 1. i 2. ZDS, te u smislu odredbe čl. 96. u vezi s čl. 102. ZDSN po potrebi službe biti premješten na drugo radno mjesto u istom ili drugom državnom tijelu, u istom ili drugom mjestu rada, pod uvjetima uređenim tim zakonom, i u tom slučaju ima pravo na plaću koja je za njega povoljnija, ali se o njegovim pravima mora odlučiti rješenjem. Ovo zato što se pravo na isplatu plaće državnog službenika ne stječe po samom zakonu. To je osobno imovinsko pravo državnog službenika koje rješenjem utvrđuje nadležno tijelo, dospijeće iznosa plaće nastupa donošenjem rješenja o pravu na plaću i visini plaće, a tim se rješenjem određuje i dan početka isplate plaće na

temelju priznatog prava. Sukladno navedenom i ovdje je za zaključiti da policijski službenik nema pravo na isplatu razlike plaće u situaciji kada je poništeno rješenje o njegovom rasporedu na novo („niže“) radno mjesto, a da pritom zasebno rješenje o njegovoj plaći nije niti pobijano (pa time ovo nije niti poništeno). Pri tome se ističe da bi suprotan stav dovodio sud u situaciju da određuje plaću policijskom službeniku, i to čak i pored još važeće i pravomoćne odluke (upravnog akta) kojom mu je ona određena u upravnom postupku, one odluke koju ne pobija i nije pobijao iako ima pravno značaj samostalne odluke - a sud takvu ovlast nema.

7. Navedeni stav prihvaća ovaj sud i smatra da ga valja primijeniti i u ovom slučaju gdje se utužuje naknada štete. Pravni status, prava, obveze i odgovornosti državnih službenika u utuženom razdoblju bili su uređeni Zakonom o državnim službenicima („Narodne novine“ br. 92/05, 140/05, 142/06, 77/07, 107/07, 27/08, 34/11, 49/11, 150/11, 34/12, 49/12, 37/13, 38/13, 1/15, 138/15 i 61/17 - u daljnjem tekstu: ZDS). Budući da ZDS ne sadrži posebne odredbe o odgovornosti poslodavca (države) za materijalnu štetu nanesenu službeniku, u konkretnom slučaju primjenjuje se uputna odredba iz članka 3. stavka 3. ZDS-a, prema kojoj se u pogledu prava, obveza i odgovornosti iz službeničkog odnosa koja nisu uređena tim Zakonom, primjenjuju opći propisi o radu.

8. Sukladno navedenom, materijalnopravni temelj za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva nalazi se u članku 111. stavku 1. Zakona o radu („Narodne novine“ br. 93/14 i 127/17 - u daljnjem tekstu: ZR), koji propisuje da ako radnik pretrpi štetu na radu ili u svezi s radom, poslodavac je dužan radniku nadoknaditi štetu po općim propisima obveznog prava. Shodno tome, na ovaj se odnos supsidijarno primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - u daljnjem tekstu: ZOO).

9. Za nastanak izvanugovorne odgovornosti za štetu prema općim propisima obveznog prava (članak 1045. stavak 1. ZOO-a), potrebno je da se kumulativno ispune zakonom propisane pretpostavke: protupravnost ponašanja štetnika, postojanje štete, uzročna veza između protupravnog ponašanja i štete te krivnja. Izostanak bilo koje od navedenih pretpostavki isključuje odgovornost za štetu.

10. Ocjenjujući postojanje pretpostavke protupravnosti postupanja na strani tuženika, ovaj sud utvrđuje da ista nije ostvarena. Naime, tijekom postupka je nedvojbeno utvrđeno da je tužitelj tijekom razdoblja od 19.02.2013. do 01.08.2018. uredno primio veći broj pojedinačnih rješenja o plaći, koja su izdana na temelju njegova tadašnjeg rasporeda. Protiv istih nije podnosio pravni lijek Odboru za državnu službu (osim rješenja od 11.04.2014. kada je žalba odbijena). Propuštanjem zakonskog roka za izjavljivanje žalbe, predmetna rješenja o plaći postala su konačna i pravomoćna u upravnom postupku.

11. Rješenje o plaći državnog službenika konstitutivni je upravni akt koji izravno proizvodi pravne učinke i služi kao jedina zakonita osnova za isplatu plaće. Parnični sud je vezan za konačna i pravomoćna rješenja upravnih tijela te u parničnom postupku radi naknade štete nema ovlast preispitivati ili ocjenjivati zakonitost tih akata.

12. S obzirom na to da su sva rješenja o plaći ostala na snazi kao pravomoćni upravni akti, tuženik je bio dužan postupati upravo u skladu s njihovim izrekama. Isplata plaće u iznosu određenom pravomoćnim rješenjima ne može se smatrati protupravnim ponašanjem poslodavca, jer je poslodavac postupao na temelju važećih akata koje sam tužitelj nije

osporavao u zakonom predviđenom upravnom postupku. Parnični postupak radi naknade štete ne može služiti kao pravni supstitut za propuštene pravne lijekove u upravnom postupku.

13. Činjenica da Visoki upravni sud Republike Hrvatske još nije donio odluku u pogledu žalbe tužitelja na Presudu Upravnog suda u Zagrebu (povodom osporavanog rješenja o rasporedu na radno mjesto) ne utječe na presuđenje u ovom predmetu. Čak i u slučaju eventualnog uspjeha tužitelja u tom upravnom sporu, rješenja o plaći (kao samostalni akti) ostala su neosporavana i pravomoćna, čime je tužitelj izgubio mogućnost neposrednog parničnog utuživanja razlike plaće kroz institut naknade štete. Tužitelj je bio dužan zaštitu svojih imovinskih prava ostvarivati primarno kroz sustav pravnih lijekova unutar upravnog postupka.

14. Kako u postupanju tuženika nema obilježja protupravnosti, tužbeni zahtjev tužitelja je radi nedostatka temeljne pretpostavke odgovornosti za štetu valjalo odbiti kao neosnovan, pa je odlučeno kao u izreci ove presude.

15. Budući da je tužbeni zahtjev za naknadu štete kroz razliku plaće u cijelosti neosnovan iz gore navedenih razloga, to izostanak detaljne novčane specifikacije samog tužbenog zahtjeva od strane tužitelja (koji se u tužbi poziva na postupak iz članka 186.b ZPP-a) nije bio od utjecaja na drugačije presuđenje u ovoj pravnoj stvari. Naime, čak i da je tužbeni zahtjev postavljen u određenom novčanom iznosu, isti bi s obzirom na vezanost parničnog suda za pravomoćne upravne akte morao biti odbijen.

16. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154 st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03 i 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 88/22 i 114/22), a trošak je odmjerjen tuženiku koji je bio zastupan po Općinskom građanskom državnom odvjetništvu, temeljem VPS od 1.327,23 eura i važeće Odvjetničke Tarife i to za: sastav tužbe u visini 100 bodova (Tbr. 7.t.1.), za zastupanje na ročištima: 20.09.2023., 09.01.2024., 16.10.2025., 04.09.2026., za svako u visini od 100 bodova (Tbr. 9.t.1., 7.t.1.), za sastav podneska od 18.10.2024., u visini od 100 bodova (Tbr. 8.t.1., 7.t.1.), što ukupno iznosi 600 bodova, odnosno 1.200,00 eura odmjerenih temeljem vrijednosti jednog boda od 2,00 eura. Odluka o zateznoj kamati na troškove parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a.

17. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izrekama ove presude.

U Zagrebu 13. listopada 2026.

Sudac:
Marina Braje Meznarić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku 15 dana, od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA

1. Punomoćniku tužitelja
2. Tuženoj po OGDO Zagreb

Broj zapisa: **9-3088e-8f3a9**

Kontrolni broj: **0177c-8f043-83509**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.